

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Association, Inc. at 81-83 Grand Street, Jersey City 3, N. J.

Entered as Second Class mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J., on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1130 of Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918.

ПЕРЕДПЛАТА:		SUBSCRIPTION RATES:	
На рік	\$10.00	One year	\$10.00
На пів року	5.25	Six months	5.25
На три місяці	2.75	Three months	2.75
В Джерзі Ситі і закордоном:		Foreign and Jersey City Rates:	
На рік	\$12.00	One year	\$12.00
На пів року	6.50	Six months	6.50
На три місяці	3.50	Three months	3.50

За кожну зміну адреси платиться 10 центів.

За оголошення редакція не відповідає і не зоб'язується повертати незамовлені матеріали.

Адреса: "СВОБОДА", P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

ТОРГІВЛЯ З КАНІБАЛАМИ

Як Ф. Д. Рузвельт став президентом, почалася відразу сильна агітація в справі дипломатичного визнання СССР. Символом до цього в американському народі не було. За те була добра канюнктура для просоветської пропаганди: економічна депресія в ЗСД і понад 15 мільйонів безробітних. Оту кон'юнктуру знаменито використав совєтський дипломат, Максим Літвінов, про якого думали, що це "демократ західного типу", і то такий тип, який вікниці переможав в Совєтах.

Визнання Совєтськ Америкою підготувала американська преса вісьма про такі кремлівські торговельні офери, які говорили мовою бльйонів доларів і могли б, як не зліквідувати безробіття, то хоч зменшити його на половину. Чим те все скінчилося, усім нам добре відомо. З'єднанні Держави визнали Совєти і обмінялися посольствами, але економічно не зєкали майже нічого. Втратили тільки морально, бо кляли надії на економічні користі тоді, коли в Україні та в інших країнах під москвинським режимом гинули мільйони з голоду. Але навіть в такій висококультурній країні, як Англія, говорять, що торгувати можна і з канібалами. Та як говорять про африканських канібалів, то треба ствердити, що канібалізм був у них свого роду природним явищем, звичаєм, переданим з покоління в покоління, і тому вони в ньому не бачили нічого злочинного. Та інша справа з кремлівськими канібалами, які добре визнаються на тому, що каригідне і злочинне. Вони ж були суддями в Нюрнберзі! Тому, як хто шукає морального виправдання на торгівлю з Кремлем, згадуючи за торгівлю з канібалами, то й це порівняння, власиво не витримує серйозної критики. До того африканських чи інших канібалів можна було торговельними зв'язками на правити, навіть до християнства прихилити, а чи таке можливе з кремлівськими канібалами?

Ми с свідками того, що не минає прямо дітя, щоб не появилось в газетах якоїсь нової вістки про нові бльйонні совєтські офери, спрямовані до Заходу, в першу чергу до Англії, Італії та Франції, а навіть до Канади та ЗСД. Пошир тих оферт має безумовно ту саму ціль, яку провадить Молотов на Берлінській конференції. Отже, як не розбиті Захід, то бодай ослабляти його протисовєтський фронт оборони, а як неможливо досягти ні однієї з цих цілей, то бодай дурити совєтським миролюбством тих, кого це можна обдурити. В торговельному розумінні це с продовжування тої самої підступної пропаганди, яку ведуть аранжовані Москвою с. зв. "світові економічні конференції". Захід вправді нічого не скористав з шумної Економічної Конференції, що відбулася тому два роки в Москві, але це його багато не навчило, бо до Москви далі йдуть різні торговельні делегації, чи місці, яких там приймають з великою парадною і які розповідають по повороти фантастичні речі про торговельні можливості між Заходом і Сходом, себто Совєтами і червоним Китаєм. А до цього дуже уважно прислухуються в Англії, яка починає рахуватися з конкуренцією німецького промислу і шукає нових ринків збуту. Англійські промисловці вже домагаються, щоб уряд точно окреслив, що треба розуміти під "стратегічними матеріалами", які не повинні б бути предметом торгівлі з Совєтами, хоч цю справу виснажили вже давніше знавці модерної війни, стверджуючи цілком слушно, що в такій війні як теперішня, дуже важко розрізнити, що треба захищати до "стратегічних матеріалів", а що ні. Хоч Англія уже не раз розраховувалася в своїх розрахунках на торгівлі з Совєтами, Дж. Б. Скот, голова британської торговельної делегації, яка тепер відвідувала Москву так заявив, що "немає найменшого сумніву, що росіяни думають цим разом дійсно про бізнес".

Одначе відрадно с вістка про пресову конференцію нового совєтського посла в Оттаві, який, частуючи притиснутих кореспондентів водкою, заповідав "зріст торгівлі" та "приятні відносини" Совєтськ до Канади. Західні дипломати в Оттаві добре зрозуміли суть цієї конференції і вважають її намаганням "каламутити воду між західними націями". Так воно й є!

МРІ ТА ДІЙСНІСТЬ

(Допиc із Лондону)

"Немає вже островів". На пропозиції Ідена об'єднати німецькі розділені території і створити один німецький уряд — Молотов не погодився. Іден по-дав плян — демократичних виборів до парламенту в цілій Німеччині. І тут виявилася вся фальшивість комуністичної "народної демократії". Москва б'ється вільних виборів. Молотов розуміє, що при вільних виборах Москва програс і морально і реально: комуністи в Німеччині показали б своє повне безсилля, а наслідком того — Москва втратила б свою колонию — Східню Німеччину.

"План Молотова" — зробити Німеччину "нейтральною" і примусити американців та англіїців відкрити своє військово с континенту — викликав у громадянстві Британії велике огірчення. Тут виріли в здоровий розум москвинського уряду, в його око-ту до порозуміння, компромісу. Тепер — перед цілим світом Москва виступила з своєю "звиринним обличчям". Молотов не задовольняється до теперішнім "досягненням" російського імперіалізму: він хоче зробити цілу Європу залежною від ласки москвинського уряду.

Можна сказати: Берлінська конференція підкопує ґрунт під поширюванню в Англії "антиамериканізму". Хто сподівався "чесного" порозуміння з Москвою, мусів переко-натися, що тільки тіль американської могуті ости тримає Москву в дотеперішніх її границях. Хоч конференція не має реальних досяг-нень, але її наслідки будуть величезні: зміцнення солідарності демократичних країн.

II. А.

БЕЗВІДПОВІДАЛЬНИЙ МІСТЕР

Безвідповідальним містером назвав російськ — монархічний часопис "Россія" (11 лютого) директора Інформаційної Агенції ЗСД Т. Страйберта. За причину такої реакції часопису стала відомо думка між Т. Страйбертом і князем С. Велосельським, головою Російського Центру, на тему російськго імперіалізму.

Свій коментар "Россія" починає пригадкою байки Кри-лова про те, що "біда, коли пироги починає пеки шведи, а чоботи шити пекар". Часопис вважає, що Т. Страйберт, "явно нездбний" обіймає становище, яке він обіймає, і говорить про його "цілковите невміння оцінювати існуючу політичну обстановку" — два місяці він думав і роздумував, як відповісти князеві Велосельському, і путнього не вдумав нічого.

"Россія" починає повчати, яка то мусить бути на становищі директора Інформаційної Агенції людини, і сугерує думку, щоб Т. Страйберт, "визнавши свою нездбність, легку вагу свого інтелектуального багажу і попросту неігнелство, попросив президента ЗСД забрати його з становища, яке він займає, і замінити іншим, здбнішим..."

Шлих народ". На пропозиції Ідена об'єднати німецькі розділені території і створити один німецький уряд — Молотов не погодився. Іден по-дав плян — демократичних виборів до парламенту в цілій Німеччині. І тут виявилася вся фальшивість комуністичної "народної демократії". Москва б'ється вільних виборів. Молотов розуміє, що при вільних виборах Москва програс і морально і реально: комуністи в Німеччині показали б своє повне безсилля, а наслідком того — Москва втратила б свою колонию — Східню Німеччину.

Можна сказати: Берлінська конференція підкопує ґрунт під поширюванню в Англії "антиамериканізму". Хто сподівався "чесного" порозуміння з Москвою, мусів переко-натися, що тільки тіль американської могуті ости тримає Москву в дотеперішніх її границях. Хоч конференція не має реальних досяг-нень, але її наслідки будуть величезні: зміцнення солідарності демократичних країн.

II. А.

"Россія" не публікує ні за-питу Велосельського, ні відпові-ді Т. Страйберта, про що була інформація в "Нью Йорк Таймсі" 7 лютого. Але справа, яку вони порушують, не с справдо росіяни чи російськ, а американськ, відносини. Ствердження до існуючої загроз-ли глибоко звичас життєві інтереси багатьох народів.

Росіяни, зі зрозумілих при-чин, намагаються нав'язати американцям погляд, що ко-мунізм і російський імперіалізм — окремі явища. Звідси їхній запит: хто ворог — міжнародний комунізм чи російський імперіалізм? Відповідь може бути лише єдина: російський комуністичний імперіалізм. Комунізм і російський імперіалізм яв-ляє нерозривні. Несправедли-во, наприклад, класти одна-кову відповідальність на ко-муністів сателітських країн і на комуністів Кремлю. Ко-ли останні с справжніми гос-подарями ситуації, то сателітські комуністи — сліпе знаряддя кремлівських. Ко-мунізм у державах - сателі-тах тримається не силою власної "народної поліції", а російськими багнетами. Якби не російські багнети, то, на-приклад, східні німці давно б по-валяли свій комуністичний режим. Це вразно potwierди-

"Голос Америки" про роковини Переяславської угоди

Історія народу належить передусім йому самому. Народ вирішує і підзнає жалі-лібі й радісній події своєї історії. Народ дивиться на на-слідки якоїсь історичної події для свого майбутнього і вирі-шує, чи вона була для нього доброю чи злою. Чужі чинники, що добувають про свої власні інтереси і переко-чують історичні події відповідно до своїх цілей, ніколи не мо-жуть вірно і об'єктивно оці-нювати факти з історії іншого народу.

Таким чином, суб'єктивно заінтересованим чинником є компартія, що береться вирі-шувати значення Переяслав-ської Ради 1654 року для Ук-

раїни. Здавалося б, що тепер, коли проминуло вже триста років від того часу, можна було б спокійно і об'єктивно розглянути тодішні події. Але дивлячись і історичні факти не спинають партійних пропа-гандистів.

Звичайно, для партійців найприємніше було б взага-лом промовчати про Переяс-лав і не нагадувати україн-ському народові про славі-бо, перемоги і вільне дер-жавне життя. Але Переяслав був фактом такої величини, подією, так яскраво і доклад-но описаною з усіх боків, що тут навіть партійні пропаган-дисти і фальшиві мусії спли-нятися і такі писати про Переяслав.

В перші часи після понево-лення України, коли партія це сподівалася, що фізичним винищуванням, переселенням і переслідуваннями й поща-стять такі зломити українсь-кий народ, офіційній партій-ній історик не могли знайти достатньо бруду і лайки на Богдана Хмельницького. У Малій Совєтській Енциклопедії з 1931-го року писалося: "Хмельницький став підшу-кувати нового сільськогоспо-дарського союзника в боротьбі проти селянської революції, ніж Польща, і знайшов його в особі рабовласницької Мос-кви, що вже давно зазіхала на українські землі". І далі: "Хмельницький продав селянську революцію, запер-шався за допомогою до Мос-кви".

Як бачимо, партійні пропа-гандисти 30-х років прова-дили думку, що жадного на-ціонально-визвольного руху в Україні часів Хмельницько-го не було, а були тільки селянські повстання та револю-ція, яку Хмельницький при-душив, об'єднавшись з Мос-квою.

В 59-му томі першого ви-дання "Вольної Совєтської Енциклопедії" сказано це більше. Тут Хмельницького названо вже просто "зрадником українського народу". Енциклопедія пише: "В своїй політиці щодо революцій-ного селянства Хмельницький відважався до іншого, прова-дити засоби з єдиного ме-тою — розбити сили селянсь-кого повстання. Переговори з Москвою тривали три роки і закінчилися відомим Пере-яславським договором, який позначив союз українських феодалів з російськими і по-суті легально обуртував ко-лоніальне панування Росії над Україною".

20 років тому. Тверді факти показали їм за цей час, що ні переслідування, ні пере-селення не можуть зломити ду-ха українського народу. Тому вони тепер змінили тактику. Вони вже визнають окреме існування українського наро-ду перед договором 1654 ро-ку, але зовсім обминають са-мий договір. Історичні доку-менти доводять, що після Пе-реяславської Ради в січні 1654 року Хмельницький виле-тав до Москви офіційну де-легацію для обговорення пунктів договору, які так і відомі в історії, як "статті Хмельницького". Ці пере-говори закінчилися 27-го берез-

(Л. Л.)

Валерій Осмаденко

УКРАЇНСЬКА ВОЄННА ДОКТРИНА

2

Воснна доктрина

Збройні змагання держав-ного характеру — це с вій-на, місцевево — бій. У веден-ні війни компетентна страте-гія, у веденні бою — такти-ка. Стратегія і тактика с во-єнними науками, які пода-ють способи вживання війсь-кових частин на війні і в бою.

Стратегія, як вищий сту-пінь воєнної науки і елемент державного значення, ахо-дить в керівні органи дер-жави і займає місце поруч з дипломатією. Стратегія і ди-пломатія разом — постійні і найбільш помітні політи-ка. А політика — це керів-ництво життям держави і ці-люю нації.

Звідси виходить, що стра-тегія не с самостійною, а діє за вказівками політики і в порозумінні з дипломатією. Це з політичного боку. З військового боку стратегія та-кож не с абсолютним вираз-ником військової справи, бо провідною силою у всій во-єнній діяльності нації, осно-вою воєнної організації і во-єнної психології с воєнна доктрина даної нації.

Доктрину називають су-купність поглядів з певного питання, а воєнною доктри-ною — сукупність поглядів з воєнного питання.

Якщо стратегія, як наука, с продукт творчості людсь-кого розуму, то воєнна док-

трина, і згідно з договором, за Україною зберігалася всі стародавні вольності, утерті життя і способи демократич-ного виборного управління.

Про все це тепер історик мовчав. Вони всіма силами шпирять думку, що договір 1654 року не був угодою між двома вільними і рівними державами, які мало що од-на про одну знали, — а ак-том приєднання українського народу до Росії, навки і не-рушимо. Партійні історики мовчать і про те, як Москва порушувала договір 1654 ро-ку, і як Україна боролася проти цього, аж поки царів-на Катерина II зруйнувала Запорозьку Січ, основу війсь-кової сили України.

Правда, тепер партійні іс-торики хвалять Хмельниць-кого, називаючи його "ви-значним державним діячем і полководцем", — але мо-вчать про те, що цей держав-ний діяч добре знав, чого він хотів для України, і декла-дав усіх можливих зусиль до того, щоб забезпечити за Ук-раїною свободу і демократію, в якій вона звикла жити.

Наказуючи святкувати 300-ту річницю "возз'єднання", Кремль намагався заколи-сати Україну солодкими роз-мовами про вічну дружбу. Але, як писала газета "Нью Йорк Таймс" — "українці не мають жадних підстав свя-ткувати теперішній стан при-гнічення і експлуатації, бо це становить дуже різницю від того, що мав на увазі Бо-гдан Хмельницький, коли провадив переговори з царем Олексієм триста років тому".

трина с відображенням істо-ричних, побутових і воєнних традицій нації, її культури і психології, тобто її духовного обличчя.

Характерним прикладом впливу духовних якостей на-ції на її воєнну доктрину мо-же бути німецька воєнна док-трина, яка, приваїмні, про-валялася ще в другій світо-вій війні.

Німецький воєнний теоре-тик Клітценд свого часу ви-сунув теорію "інтегральної війни" — на знищення, яку Гітлер так ретельно перево-див у життя.

За цією теорією ворога тре-ба знищити не лише, як збройну силу, але й як на-цію. При чому: духово зни-щити цілком, а фізично ли-ше частково; передусім його провідну верству і інтеліген-цію. Решта переможеного на-роду нехай живе, як рабська сила для "вибраної нації".

Характеристичною с також совєтська воєнна доктрина. Організуючи червону армію, більшовики багато чого за-позичили від старої царської армії, зокрема: те, що с воєн-ною організацією, адміністра-цією, тактикою. Але заїзничі ро-сійськ воєнну доктрину, од-ними з основоположників якої був російський генераліс-мус Суворов, більшовики не мо-гли (принявши одверто), бо це не відповідало їхній тодіш-ній внутрішній політиці. І тому вони виробили свою во-єнну доктрину.

Передусім, ця доктрина не с природною, бо не відобра-жає історичних, побутових і воєнних традицій неросійсь-ких підсовєтських народів, а с штучною, створеною в пар-тійних кабінетах і строго за комуністичною ідеологією.

В основу совєтської воєнної доктрини лягас комуністична наука про світову революцію, зрідси і головне завдання совєтської армії — завоювання цілого світу. Щодо харак-теру і методів війни, то совєтська доктрина дотримується заса-ди, що "мета війни с засво-дження". Правда, про це одверто не говориться, і не виклада-ється у воєнних школах і академіях. Відносно воєн-ної доктрини совєтська мас свій погляд в цьому питанні, а са-ме — всі війни, які прова-дить Совєтський Союз с війни справедливі. Так, напад на вільний фінляндський народ але перехід державних кор-донів Польщі у вересні 1939 року трактується, як війни справедливий, війни за "визво-лення" народів з-під "капіта-лістичного ярма". За остан-ній час появилось децю й но-ве. Наприклад, приєднання Західної України і Закар-паття до Совєтського Союзу, трактується вже не лише, як визволення цих земель і на-родів з-під "капіталістичного ярма", але й як "історична справедливість", яка вимагає повернення цих земель і на-родів до їхнього "законо-данного брата народів Росії".

Тепер вже Совєти призна-ли Суворова, як воєнного ге-нія російського народу і не виключає можливість, що суворовська наука побож-дає "внести зміни в совєтську воєнну доктрину".

Вам не можливо об'я-снити без зазначення, А НАЙКРАЩЕ І НАПІВЕН-ШЕ ЗАВЕЗЕЧЕННЯ ДАСТЬ ВАМ УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ!

Наприкінці 1934 року, ко-лишній член проп'єкської опозиції — Ніколаєв забив провідника "ленінградських комуністів" — Сергія Кірова. Що Ніколаєв стріляв у Кіро-ва з доручення ГПУ, виявле-но пізніше на процесі тодіш-нього керівника ГПУ — Яго-ди. Недавно в своїй статті в тижневик "Лайф" колишній генерал ГПУ-НКВД, А. Ор-лов виявив, що Ягода дістав наказ про вбивство Кірова персонально від Сталіна.

Вигода від того вбивства була подвійна: Кремль злік-видав Кірова, авторитет якого переростає у Ленінграді дозволити йому, а поза тим вбивство було використане як привід для нової хвилі ма-сового терору проти всіх по-тенційно небезпечних еле-ментів.

М. Приходько

МОСКОВСЬКЕ ПАНУВАННЯ НА УКРАЇНІ

(Доповідь, виступлена англійською мовою, на Чет-вертому Всеукраїнському Конгресі Українців у Вінніпегу 8 липня, 1933 р.)

(4)

В той час у київській лі-карні ім. Жовтневої револю-ції працював ординатором у хірургічному відділі мій то-варись Х. Якобс він запросив мене зайти до лікарні увече-рі. Влія 7-го год. ми вийшли з ним з хірургічного відділу до великого гаражу вглибині двору. Сторож, відклавши двері, залишився надворі, а ми увійшли в темний гараж і зачинили за собою двері. Х. умикнув світло, і я побачив картину, якої ніколи не забуду. На кілька метрів уздовж стін покладані були, як дрова в стоси, замерзлі трупи тих нещасних, що їх мизирували сорочкою по міських смітниках. Частину їх використовували для хірургічних експериментів, решту

побачивши у сні те кашмар-не явище.

Не забуду ніколи іншої трагічної картини. Навесні 1933 р., коли розпочинався вже весняні роботи, я їхав з Києва до Умані. На станції Монастирище до вагона увій-шло 12 селян з опухлими від голоду лицами, в потерті одоги. З ними був хлопчик років чотирнадцяти, що не-відважно тримав одну руку під піджаком, на грудях. Ці люди, як виявилось, їхали на працю до Христинівського радгоспу. Вони, як голодні вовки, обсіли хлопця навколо і не спускали очей з його ру-ки на грудях. Він тримав там шматок хліба і переливався очима поглядом на розпуку, зарослі щетиною обличчя.

Вони всі, перебиваючи один одного, умолювали його з'єти горного той шматок, який він так перелякано притискував до грудей. Вони переко-нували хлопця, що може це єго-гого наварить їм у радгоспі картоплі і дадуть навіть хлі-ба... Хлопчик відповів їм, що він сам голодний, але їм-ма роздобуду йому дець цей шматок хліба і сказала, щоб він з'їв його лише завтра.

Закінчилася ця трагедія тим, що всі дванадцять чоло-віків, ніби наелетризовані, кинулися до хлопця і видер-ли той шматок хліба. Вони розкришили його в боротьбі між собою і потім лаяли по підлозі вагона за кришкани, ніби в пароксизмі бжевілля. Хлопчик гірко плакав, але він уже вийшов з поля їхньої уваги.

Вачив я також в 1933 р. іншу незабутню картину. Мо-лода жінка, що вже не мала сил з голоду рухатися, без-порадко сіла на хідник. По-сидівши кілька хвилин непо-рухо, вона витягла з торби за плечима замерзлий кіста-чок немовляти і у відчаю за-голосила:

— Синочку мій ріднесень-кий, і де ж я поховано тебе, моє сонечко, і де сама знайдю собі могилу?... — Потря-саючи, незабутня картина... Так вимирало село в 1933 році на Україні. У багатьох з тих сіл, що наараховували 2500—3000 душ населення, залишилися після 1933 року 200—300. Були села, що ви-мерли майже поголовно. Піз-ніше ці місця росіяни при-вели колоністів неукраїнсь-

кої національності. Селян, що їм пощастило пережити голодову трагедію, засуджу-вали на 10 років, якщо хто з них нарізав на полі жменю колосків, щоб вим'яти з них напівдозріле зерно собі на поживу. В судових вироках цей "страшний злочин" на-зивалось "разнищенням со-ціалістической собственности".

Вільше як сім мільйонів українських селян померло під час того намісного зорганізованого Московською голо-дою. Щоб перекозати в правди-вості цього, візьміть "Малу Совєтську Енциклопедію" і під рубрикою УССР прочи-тайте, що за переписом 1927 року Україна (Східна) мала 32 мільйона населення, а в 1939, 12 років пізніше, — ли-ше 28 мільйонів.

Де ж зникли 4 мільйони українців і де зник природ-ний приріст населення, що за 12 років повинен був досяг-нути близько 7 мільйонів. Відповідь проста: їх забрав голод 1933 р. і Сибір.

В тому ж 1933 р., не стер-півши трагедії свого народу, покинули життя самогуб-ством два найвишнішні ук-

раїнські комуністи — Микола Скрипник і Микола Хвильо-вий. Вони переконалися, що та комуністична ідея, в ім'я якої колись горіли їхні сер-ця, завела український на-рід і їх особисто у безвід-не становище.

Під час голодової трагедії вибухали на Україні неодо-ляемо спонтанні "голодні бунти", але вони немислє-рдо придушувалися заганами НКВД.

І ось тут, на безтурботній канадській землі, мені са-мому вже здається неможли-вою та незмірна трагедія, яку пережив поневолений український нарід в 1932-33 роках.

В 1933 році пролунав на Україні ще один символічний постріл. 28 жовтня ц. р. до-ше 28 мільйонів.

мучених і розстріляних Мос-квою братів українців!" — застрелив московського по-сланця Майорова.

Вбивство Кірова і розстріл українських письменників

Внаслідок голодової трагедії 1933 р., наростало обуре-ння проти кремлівських зло-чинців не тільки серед без-партійних людей, а і в се-редовищі комуністичної партії, особливо після самогуб-ства Скрипника і Хвильового. Наростає неспокій навіть і в ленінградських партійних ко-лах, що колись ішли в аван-гарді революції. Може їм і не шкода було мільйонів ук-раїнських селян, що згинули від голоду, лише дець обі-звалася крапелька сумління московського консульства у Львові зголосився за дозво-лом на вїзд до підсовєтськ-го України 18-річний Мико-ла Лемик, член підпільної організації українських на-ціоналістів. Зайшовши до кімнати консула і пере-питувавши, з ким він має справу, Лемик вихопив з кишені піс-толь і з вигуком: "За смерть мільйонів вигодожених, за-

мучених і розстріляних Мос-квою братів українців!" — застрелив московського по-сланця Майорова.

